

GIRONA : : : : Diada de la Mare de Deu d'Agost de 1914

PÀNIO

FIGUREU-VOS cars llegidors que he arribat a una vila de la costa de llevant i el primer mot que he oït ha sigut guerrer. Dos dels més entenimentats del poble i que jo ja coneixia d'altres voltes, estaven discutint de la guerra europea.

No puc ni vull dir lo que acaloradament deien i parlaven, era esgarrifós: la paraula més suau era que la *fam* ens seria fatalment arribada.

He anat caminant cap a *casa meua* i les dones i els homes i les criatures, grans i xiques, tenien una cara esllanguida, uns ulls de mirada misteriosa, uns llavis d'un carmí apagat i en prou feines feien anar les mans; no gesticulaven. Si obríen aquells llavis era per a parlar de la guerra; la guerra s'emportava tots els comentaris d'aquella vila; de 5.000 ànimes, de la costa de Llevant.

He arribat a *casa meua* i després de les salutacions acostumades, m'han preguntat que opinava de la guerra; poden pensar quin efecte em produïa haver de parlar de coses tristes, quand jo anava a divertir-me, a passar uns dies fent el mandrós, a reposar de la *prosa* d'una vida d'un any sens parar mai. (Dispenseme això si, si jo mateix em dono 'l tó de treballador).

Després m'he volgut donar el plaer d'un bany de aigua salada i m'he encaminat vers els *banys* on he trovat persones conegudes i que també fatalment em parlaven de la guerra. D'aquestes conversacions si, que no puc sostreurem; n'haig de dir alguna cosa.

La vila aquesta, te festa tradicional el 15 d'Agost; la vila tenia ja organitzada una Junta i aquesta una pila de festeigs que segurament portarien molts de forasters, *batallade* flors, carreres de cintes, focs d'artifici, balls en abundó, sardanes. etz., etz.

Doncs, aquesta Junta, obrant molt humanitariament havia acordat que en vista de les greus circumstancies que actualment estava passant tot el món, es veia en el cas de suspendre tota actuació i al efecte tornarien els diners recollits (unes dues mil pessetes) als seus donadors.

Jo al oir això m'he sentit cor-prés; jo al oir aquelles exclamacions he duptat un moment si la meua obligació era entornar-me'n a casa desseguida; però he volgut intervenir en la discussió i els he preguntat, quins arguments tenien per fer aquella determinació.

Totes les mirades anaven en vers mi per haber fet el sacrilegi de suposar que no n'hi havia per tanta emoció.

He duptat un moment i he insistit en la meua pregunta.

Un home que te diners i terres i cases m'ha dit que semblava estrany que jo que venia de ciutat fos tant *pagés*; m'ha explicat que ell que tenia diners es quedaria pobre; que el banc no tenia plata i menys tindria or; que a Espanya no tenim per menjar i que

tots ens morirem de fam, (Es veu que això s'encomanava).

Una respectable senyora tenia por de que els barcos arriuessin al davant de la vila i comencessin a engegar *confits*.

Un jovenet qu'estudia, deia que a casa la seva novia eren rics i ara's trovaven a la miseria.

Un altra parlava en el sentit de que, segurament, hauria d'anar a ser soldat tot per la culpa de la guerra, i aixís tots.

Jo anava escoltant i no veia en tots ells aquell sentit *humanitari* que semblava inspirar els seus actes.

Vaig volguer preguntar:

I dels morts que hi haurán que m'en diuen? Deurá fer fredat, será una cosa mai vista!

Figuris!—varen respondre—però això allà ells no s'ho han buscat, dons que s'arreglin!

Vaig quedar parat. Suspenien les festes, estaven horroritzats de la guerra, i dels morts tant s'els hi donava!

Ah! vaig creurer endevinar-ho; hi havia pànic, però financier; la qüestió humanitaria era a segon lloc; la qüestió capdal, lo principal, lo imprescindible, eren els quartos.

Després vaig comprendre perfectament el perquè aquella vila, de 5.000 ànimes, de la costa de Llevant, havien sospés les festes de la Mare de Deu d'Agost.

STIL.

DEL MEU
GARNET

EL senyor P. era un home d'un caràcter enèrgic i un bon xic volcànic; per una petita cosa l'home explotava i ens dedicava'ls *epitets* més florits.

El senyor P. era'l nostre professor de dibuix, en una escola especial, agregada a l'Universitat de Barcelona.

Era un dia de bullanga escolar; els estudiants de medicina s'havien declarat amb vaga (no se perquè), i els de les demés facultats s'hi ajuntaren per solidaritat, que'n aquets cassos es un sinònim de mandre. Per la Plaça de l'Universitat hi havia tan bullit que una secció de caballeria de la guardia civil doná una càrrega, entrán a l'Universitat, aont els estudiants se refugiaven allà aont podien.

El senyor P. estava esplicant davant de l'enserat una lliadó de perspectiva als seus deixebles; de sobte la porta de l'aula s'obrí estrepitosament de cop sobte i entraren esverats i esporuguits una colla d'estudiants fugitius de la persecució.

El senyor P. al veure aquell desordre explotá:—

Salgan Vds. inmediatamente, mal educados; estas no son maneras de entrar en una cátedra...

—Pro senyor P., es que la caballería ..

...=Aquí no hay más caballería que yo—respongué el professor donant un furiós cop de regla sobre la taula.

BACHILLER CARRASCO.

**DUES JORNADA-
DES DE JOIA
EN TERRES
DE S. GREGORI.**

Primera jornada.

Aixó era en una nit d'istiu i en una carretera. Una carretera, sabeu? com totes les carreteres, amb pols al mig i pilóns de grava als costats, i herbes per les cunetes, però, allí, en aquell punt, hi havia la casa del *peó* i al altre costat, l'hostal; el típic hostal de carretera, amb aquell taulell per a refrescar recobert de zenc i aquells ferros acabats en una desgarrada i simpàtica ondulació i amb poms de llautó amb verdet; aquells ferros carregats de butifarres, i pernills; i aquells caixóns de gasoses i sifóns i al darrera aquells prestatjes amb paquets de sal, caixetilles de tabac i capsas de mistos; tot això sota la llum de petroli que s'escampava arreu de la botiga fins a il·luminar la taula, aquella típica taula llarga, ont tants cops de puny hi han donat els carreters, ont encare hi ha aquell joc de cartes d'hostal que tots coneixeu tan bé, sabeu? aquelles cartes que han perdut la seva blancor i son lluentes i els caires se son tornats rodons i son roplegades longitudinalment. Aquella claror també arriba fins als quadros de les parets, fins aquell que simula una cacèria en la selva i els caçadors porten una ploma al capell i fins aquell que hi ha la escala de la vida, i aquell calendari virolat de la fàbrica de Xacolata amb una brillantor de antiques.

La claror també sortia al defora i il·luminava la acera i el caminal, però al defora, al balcó de l'hostal, més amunt d'aquella branca de pí penjanda a la barana, hi havia un fanal d'aquets que's troven a totes les cantonades dels pobles vells, amb un altre llumet de petroli al dedins que volia il·luminar la carretera regada de fresc i l'espectacle que en ella s'hi representava.

Això era lo bonic. Una carretera fresca, amb noies fresques; pagesetes que reien, i mainada, i dones amb les mans a les caderes, i pagesos corvats amb el somriure als llavis, i tots reien en aquella nit de lluna.

Sí; era una nit de lluna. Aquesta també reia des d'aquell seu cel de blau tan dolç, d'aquell blau de cel de clar de lluna; i s'amagava les seves rialles amb les boires que muntaven del riu i que embolcallaven les immenses arbredes. Jo no se si les arbredes també reien, però's movien dolçament, al compàs d'un fresc oratje i xiuxejaven un no se qué, que'm semblava de alegria.

Nit d'alegría aquella. Era la festa major, sabeu? Desde l'hostal i la casa del *peó*, se descobria al clar de lluna, la silueta emboirada de l'iglesia del poble, i es distingia un puntet lluminós que devia il·luminar als músics. I d'allà al lluny, arribava melangiós, el so de la tenora barrejat amb el bruit del fiscorn i el contrabaix. Nit tranquila de clar de lluna: allà baix dançaven alegrement al só de les tenores, i aquí tots somreien alegrement ¿Perqué?... ja os ho diré perqué!...

Quina nit més hermosa aquella! Una nit de clar de lluna sempre es hermosa però aquella, sabeu? encare més. Al costat de la casa del *peó* hi havia aquell petit jardinet que mai hi falta amb clavellinas, i dalias i girasols, i gesamis, i també una mica de menta i de marduix; i al costat de l'hostal hi havia l'horta; aquella horta amb tomaqueres i carbaçons, i monjetes amb canyes ben altes, i encare aquells dolços encanyicats a banda i banda ben pléns d'enredades campanetes florides; i aquí mitj entre'l jardí del *peó* i l'horta del hostaler els pagesos somrients i la mainada estufada amb aquell mocadoret de seda al coll; i cadires, moltes cadires hi havia també, i allà extasiats tots somreien.

Miraven cap a l'horta de l'hostaler. ¿Sabeu aquell camí que hi ha al mitj de l'horta que te una entrada com una xica glorieta tota coberta de carbaceres? Dons tothom mirava cap allí. Allí hi havien guarnit un petit escenari. Una canya aguantant un cobrellit vermell barrava el pas del caminet, i més enrera un altre vermellós de cobrellit muntava fins al nivell superior ont s'ajuntaven les carbaceres, i dos bocins de canya sortien enfora amb dos espelmas encaixades en una esquerdada; dues espelmas que regalimaven depressa i il·luminaven lleugerament aquell escenari en el que hi penjaven del sostre uns carbaçons madurs, tendres. I les espelmes, no ús penseu, també reien; als menys aixís ho indicaven amb les alegres contorsions de la seva flama.

I entre els cobrellits vermells, hi havia l'hèroe triunfal de la festa. En Tans, sabeu? amb la seva cara bonatxasa i el goll que li penja; amb el seu gros mocador lligat al coll, i típicament en mànigues de camisa. I els putxinel·lis en les seves mans deien disbarats i's pegaven i topaven amb els carbaçons; i en Titella amb la seva barretina que li onejava majestuosament cantava una oda al seu amor, i tot acabava amb bastonades i amb el ball del «Gloriós Sant Farriol».

Pró després venia l'entreacte, i les cadires s'apartaven de la carretera i en Tans sortia beatíficament de sota el cobrellit i s'asseia en una cadira, rodejat de la mainada que'l mirava com un hèroe, i d'aquells pagesos que sempre'n tenen una per dir, i eran l'esca dels xistos den Tans. I en Tans mentres tant agafava l'acordeón, i el públic demanava i desseguida veien les parelles giravoltan per la carretera sota el dolç clar de lluna, fins que laços reclamaven seurer a les

cadres, i les cadres reclamaven tornar a la carretera i la mainada reclamava que en Tans tornés cap a sota del cobrellit i les espelmes tornaven a fer un pampellugueix joïós i la veu den Titella tornava a imperar demunt del silenci de la nit de lluna i de les rialles frescas dels espectadors.

Oh dolça nit de lluna. aixís transcorregueres tu, are amb ballades d'acordeón, are amb putxinel·lis sota les carbaceres, fins que fou tart, molt tart, i la nit devingué massa freda i la lluna ja'ls deixava i les espelmes finien fins que en Titella amb les seves manaces va apagar els llums entre les rialles dels pagesos i de la mainada.

Enllà de la carretera marxaven a colles els masovers i pagesos. Tots tenfen encare el somriure a flor de llavi. En Tans feia l'últim trago a la taula de l'hostal, la noia va pujar a apagar el fanal; les cadres van entrar a dintre i els de cal peó i els de l'hostaler encare's digueren un bona nit rialler i llurs portes es clogueren.

La carretera va quedar erma. La lluna també ja tenia son, i s'amaga tota vermellova darrera les montanyes; els arbres encare xiuxejaven i el cel perdé aquell blau de celistia tan joïós.

Aixís finí la primera jornada.

NARCÍS MASÓ I VALENTÍ.

MÚSICA

CONCERT A. QUERA "ATHENA"

DIUMENGE passat va donar un recital de violí a Athena el

el jove concertista l'Alfred Quer.

Les noves que d'ell teníem i les referències que ens havia donat la premsa de Barcelona, arrant del concert donat al Liceo, ens feren esperar una vetlla plena de vera música; al dir la veritat no ens equivocarem. En Quer ens feu passar una nit deliciosament.

El programa estava integrat per obres de Bac, Tartini, Beethoven, Svendsen, Gluk i Puignani.

Passant a l'interpretació que donà a les diferents obres i englovant les seves interpretacions, en Quer s'ns presentà com un artista que sab a la maravel·la la tècnica del violí, que diu amb una gran netedat i que les notes li surten senzilles...

Lo que potser falta an en Quer, i es compren per els pocs anys que conta, és l'identificar-se, el penetrar-se amb els autors que interpreta ja que sols aixís pot assolir un bon lloc dintre l'art que coneu.

En Quer ha de sentir la música; ha d'escometre

amb valentia i entregarse a l'obra i donar-li relleu posar-hi l'ànima

Amb ei mecanisme que posseeix, amb lo bé que diu, ajuntant-hi una mica d'ànima, en Quer ens donarà dies de gloria.

Fem homenatge desde aquestes planes al jove artista i unim els nostres aplaudiments als d'aquell públic que tant xardorosament va donar-li una nit

de triomf.

L'acompanyà al piano en Miquel Oliva, d'una manera perfecte. A ell també, ben forta, una encaixada.

FA-SOL.

UNA LLETRA INTERCEPTADA

DENAMENT convençuts de que el gust está en la va-

rietat, i l'interés de la nostra Revista en l'autenticitat de lo que s'hi publica, oferim avui als nostres llegidors, un *gènere* nou,

Les aventures mitg-rocambolescas qu'havem hagut de passar i els medis extravagants de que ens havem hagut de valdrer per a arribar a possehir aquest preciós model de literatura *cursi-eròtica-epistolary*, no son per contats; contenteu-se, llegidors, amb lo que vos diem, sens volguer esbrinar la seva obscura procedencia:

¡TORMENTO MIO!

Oi que no tengo ejercicio
meto la pluma al tintero
y prasadado te escribo
pa radesirte, Te quiero.

Que te quiero y te requiero
flor de mi corason
que tu sola an todo el mundo
eres mi única ilución.

Saberas bidita mía
ca de salud no estoy mal
y ca ora te deseo
ca tu tencuentres tal cual.

Saberas al mismo tiempo
ca me an echo ranxero

que aora esta lloviendo
y lo mucho que te quiero.

Si yo sabiese escribir
no nesitaria al cabo
que ma lleva quinse séntimos
por cada carta que ago.

Al aser el dos, tres cuatro
siempre ma cuerdo de ti
y temo en aquel instante
que tu no pienses en Mi.

De noche cuando no duermo
Siempre estoy pensando en ti
y ma digo para dentro
¡Que triste es bibir asi!

Mas prefiero yo las penas
quen mí casa yo sufría
que serquita de tu lado
se bolvian alegrías.

Las dos cosas que prefiero
an este triste bibir
es bailar el bals contigo
y por la Patria morir.

Lo que mimportó al naser
mimporta aora al morir
si es que tengo de sufrir
por no quererme querer.

Si pudiese an este instante
allarme serca de ti
Te diría
adorable criatura
compadesete de mi
y llorando de teruura
esclamaría
«Te quiero con freneci».

Mira tu quermosa copla
oí en la guardia un día
pero no te descompongas
porque la copla no es mía.

«Quiera Dios que yo me guelva
un votijo sin pitorro
y que tu muerta de set
tengas que veber a morro».

Saves el significado
de lo que quie decir esto?
Pues media buelta a la derecha
marchen de frente... y un Beso.

Aun que yo vaia a la guerra
no creas ma perderás
porque un mandamiento dice

al quinto no matarás.

Y si an la guerra ma matan
rresa oraciones sin fin
Solo esto tencomienda
tu afectisimo

PEPIN.

Per la copia, X.

En BOIX, nostre malcarat... versaire

AIGUA-FORTS

AN arriuat de
Malgrat, ont
hi han estiue-
jat els nostres

bons amics en F. Ribas i en J. M. Dalmau.

En Ribas ha tornat un bon xic moreno i en Dalmau, que's veu que es més sensible, ha vingut completament torrat.

També es arriuat, repentinament degut al con-

flicte internacional, amb el *Sleeping-kar* d'ahir tarde, procedent del balneari de la Devesa sur-Ther, ont hi estiuejava el nostre amic i redactor-faixista de AIGUA-FORTS, en Sants Sagrera.

Tots sían benvinguts.

NOTA sensacional !!

El director o inspirador de *Scherzando* va concórrer al concert que a «Athenea» va donar en Quer.

Males llengües deien que era motivat per la campanya d'AIGUA-FORTS.

I cá!

ENS pensavem que la nostra urb, per a que tingués tots els atractius que's mereix, hi mancaven un sens fi de coses, pro, segons uns cartells que s'han repartit per la ciutat *solo en Gerona falta* una mena de societat, aont *tanto ricos como pobres* trovin un lloc d'esbarjo bó i barato.

S'ens havia dit que era *D. Eduardo* qui volia portarnos la felicitat, més vé un *D. Martín* i prenent-li la dressera, ens fa sapiguer que's éll, qui omplirà la *buidor* de que estem *plens*.

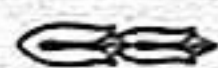
Pensem enterar desmenussadament a nostres benvolguts llegidors i llegidores, en el número que s'apropa, de la *magna* pensada que's proposa realitzar en el *Coli*, la comissió firmant de les anomenades fulles.

¡Hi haurá barrila!

SEMBLANÇA:

En que se sembla un fort alemany, a la ferreteria Puig? En que en el fort hi ha *baterla* krup i a cà Puig hi ha *baterla de cocina*.

HEU llegit las noves de la guerra? Quin diari: *El Dia Gráfico, La Publicidad, El Poble Catalá, Las Noticias, El Oorreo Catalán, El Brusí, El Progreso, La Veu de Catalunya?*

Heu vist quina mortaldat, quin *xafarranxo*. Sembla mentida! I ho es!

A hores d'ara si conteu els barcos que s'en han anat a fons, els que han fet presoners i els que no existeixen, ja no queda ni gall ni gallina de la marina alemanya.

Per ara ha tocat el rebre a ells, pro comensará a telegrafarse que els francesos perden i contant contant, trovarem, igualment, que no queda cap francés.

Com es aixó!

Senzillament: els diaris han de menester noves sensacionals i ara la guerra els ha vingut que ni feta expresa.

Els cinc centims valen alguna cosa, si es que no'ls apujen com fa en *Ciriacu*.

I els sentireu a dir fastics de la guerra; pero els vegessiu per dins com riuen!

Estém en plena erupció volcánica; els llongets s'apugen i els *volots* s'abaixen; ara ja tothom en menja; Fins en ple carrer i entre persones de l'*alta*.

Que qui en té la culpa?

Aixó ja no va a dir: *la guerra!*

D'homes *frescos* en coneixém moltíssims, pro que tingan la *frescor* que te'l Clavari de les Rambles, no pas cap.

Diem aixó perquè, no tinguen-ne prou amb la *fresca* del ventilador de la seva botiga, ha tingut la *frescura* d'enviar-nos una invitació per concórrer a tots els números de les festes, que celebraran l'aquí pocs dies, esceptuant el del espeterrant ball.

Aquest Clavari no deu sapiguer que a nosaltres, lo que més ens va bé es l'*agarrao* i, per lo mateix, lo que havia de donar-nos eran invitacions per anar-hi. Els demés actes ja sabem que son de franc (si les pabordesses volan).

Lo que deu haber pensat ell, es que, com que'l ball será cosa mai vista, per lo magestuós, ja hi aniríem, encar que tinguessim, primerament de passar per la taquilla. I ha fet bé, perque als que van allà aont sigui, per fer crítica, no's els hi ha de pagar l'entrada.

ARE sí, que hi haurán queviures de sobres.

Ha marxat a estiuejar la familia Audouard.

Hi ha qui diu que la població ha disminuít en un cinquanta per cent.

¡Potser en farem un grà massa!

POTINS

AVUI celebra la seva festivitiat; es professora i sa bondat i coneixements han conquistat el cor de tot un poble de l'Ampurdá ont ha estat fins ara d'*interina*; está dotada d'una gran cultura i es elegant.

Per això no es estrany que hagi captivat el cor de un tendre jovincel que porta *lentes* i que es molt conegut en la nostra ciutat i encara més entre l'estol de jovenalla d'una societat catòlica, de quins es o ha estat president.

A NA CONXITA FERRER

TENIU uns ulls hermosos
que miren dolçament;
i sota d'ells, uns llavis
qu'al cor donen torment.

Simpàtica Conxita,
mirèu-nos, si vos plau!
mirèu-nos, qu'els ulls vostres,
ens donen dolça pau.

Estém tot encantats
del vostre dolç somriure;
per ells sentim potent
un gran desitg de viure.

Sou gracil i goseu
de discreta estatura;
(es en els pots petits
la bona confitura).

EMBADALITS, com aquell qui veu visions, ens quedarem al contemplar l'estol de preciositats, habillades amb llur refinament, la diada de la festa del barri del Pont Major.

Tan en els concerts i sardanes, com en els balls, no's veien més que cares boniques i trajos d'exquisit gust.

¡Quin bé de Deu! senyors: per un costat les simpàtiques Corominas, acompanyant a les no menys angelicals Bosch; per l'altre un deliciós terceto lligat per l'aristocràtica Serra, la xamosa Geis i la temptadora Rovira; per tot arreu calia fer acataments, ja a la adorable Pepeta, (la de la Fàbrica) ja a la encantadora Vicenta, ja a la joganera Torrellas, o bé dirigir vostre esguard a les encisadores germanes Serra, a l'arrobadora Carlota o bé a les vaporoses, dic... esculturals Cots, i una infinitat d'altres, quins noms, la nostre memoria, ara no recorda.

Els enamorats també feien de les seves: en Martorell i en Garangé, convertits en nous *Cicerons*, cantaven les seves penes respectives a la bondadosa Marguerida i a la riallera Soletat; i el nostre fervent Serra, cantava dolces corrandes a les *estrelles* de la delicada Pilar.

Jovincels i damiselles dançaren alegrement, tot escoltan tendres mots iniciadors de veniders idilis, mentres nosaltres admiravem aquell deliciós jardí, ruplert de flors i violes, que per nostre bé, Deu posà sobre la terra.

EN Llovet, el nostre amic, es a Lloret el més *gentleman* de tots els estiuejants,

Ell ha vist a unes neves despampanants i desseguida com que a n'ell l'atrauen, s'en ha anat amb aquells dos angels i s'hi ha fet amic i fins sabem que n'ha estimat o estima a una...

Son dues germanes que si l'una us enlluerna amb la claror dels seus ulls negríssims, l'altre amb el seu cos ondulant i joganer us fa perdre el món de vista.

L'una, la qu'ha *torrat* al nostre amic estudiant de farmacia, es diu Gloria i estem segurs que amb ella pujariem a la gloria com tres i dos fan cinc.

L'altre es bruna i ja qu'ell no pot quedar-se amb les dues juntes la voldríem per nosaltres i voldríem que el jovent gironí ens l'envegés.

Total. dues nenes d'alló que no n'hi ha tot arreu i un o dos dels nostres companys completament *torrats*

Es veu que això de l'aigua del mar es perjudicial al club de los solteros.

PUJEM a la Redacció i la nostra sorpresa es gran al veure que un *dandy* dels nostres recita amb to melodramàtic:

Encarna, Encarna, Encarna.
Muda, freda, ensangnentada...

Però aquest xicot s'ns ha tornat boig! Qui es aquesta Encarna?

L'endemà anava amb una *Encarnación* esplèndida. Aquells versos que recitava eran d'un Sonet!

L'amor l'havia fet tornar Poeta. Pobre Musa i pobre Poesia!

ULL. joves casadors! A veure si'n preneu motllo. El nostre amic, en Serra, aquell jove tan lluit, que's cuida dels llibres de la fàbrica d'anís de l'Aliga, te ja demanada la mà d'aquella hermosura que es diu Pilar i que s'hostatja bon xic més avall de l'església que porta'l seu nom.

També vol fer com *Simón Sinereu*, l'amic Joanet, el *tailor* de nombradía, qui ha escollit per companya de penes i alegries, a l'esbeltíssima Conxita, la filla d'el ex-conceller, d'idees apropiades a les d'en Salmerón.

HEM vist dos *toilettes tennis*, lluits per una aigénua Maria i una moníssima Adela. Aquesta *toilette* es verament irònica; en les solapes de les jaquetes hi porten brodades dos *raquettes* encreuades.

Hi ha qui ha dit que per esser complertes les insignies del joc, hi manca la xarxa, més nosaltres escrutadors imperterrits, l'em trovada en els seus ulls.

CULLIT a l'Aigua picant.

—Deu la guard; com está Gloria?

—Dispensi: deu volguer dir a la meua amiga.

(El jove, veient que ha fet una planxa:)

—Bé..., de tots modos vosté está feta una glorieta.

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera
IMPREMTA DALMÁU CARLES & COMP. - GIRONA.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

FARMACIA I
PERFUMERIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

**Gas, Aigua,
Electricitat**

Es cuidan d'instalar-ne

La CASA

BOIX

Carrer de les BALLESTERIES, 17

Raimonda CreuhetBerrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

**Drogueria d'en
Veïtor Sarquella**

OBJECTES FOTOGRAFIC

Papers, Cartulines Aparells, Plaques, etc.

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Dalmáu Carles & Cia.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

**Confiteria
NEGRE**El rendez-vous de l'alta societat
gironinaREFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES
RAMBLA**Celler Llach**

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

**Francisco
Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Cucurull--
—SASTREESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra

OVERTA TOTA LA NIT

Massatges americans

AMERICAN BARRESSONS - DOLSOS
REFRESC

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11